

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariola Borowiecka

Protokolant: Anna Żurek

w obecności oskarżyciela: -----

po rozpoznaniu na rozprawie

sprawy z oskarżenia Komendy Powiatowej Policji w J.

przeciwko **G. G.**

synowi S. i M. z domu J.

urodzonemu (...) w miejscowości R.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 02 stycznia 2018 roku o godz. 14.54, w miejscowości J. droga K-78 pow. (...) woj. (...), wyprzedzał w miejscu niedozwolonym, nie stosując się do znaku poziomego P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z art. 21 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia o Znakach i Sygnałach Drogowych

2. w dniu 02 stycznia 2018 roku o godz. 14.54, w miejscowości J. droga K-78 pow. (...) woj. (...), kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 53 km/h jadąc z prędkością 103/50 km/h nie stosując się do ograniczenia prędkości określonej ustawą,

tj. o wykroczenie z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Prawo o Ruchu Drogowym.

3. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym, kierując w/w pojazdem podczas kontroli drogowej nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów w postaci prawa jazdy,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw w zw. z art. 38 Prawo o Ruchu Drogowym

orzeka:

I. uznaje obwinionego **G. G.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących co do zarzutu z pkt.1 wykroczenie z art. 92 § 1 kw w zw. z art. 21 ust. 1 pkt. 1 Rozporządzenia o Znakach i Sygnałach Drogowych, co do zarzutu z pkt. 2 wykroczenie z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 Prawo o Ruchu Drogowym, a co do zarzutu z pkt. 3 wykroczenie z art. 95 kw w zw. z art. 38 Prawo o Ruchu Drogowym i za to na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 9 §2 kw oraz w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych,

II. na podstawie art.119 § 1 kpw w zw z art. 118 § 1 i 2 kpw w zw z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw z art. 21

ustawy z dnia 23.06.1973r.o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (sto) złotych oraz opłatę w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II W 386/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 grudnia 2019 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2018 roku obwiniony G. G. kierował samochodem m-ki M. (...) o nr rej (...). O godz. 14.54 przejeżdżając przez miejscowość J. (droga K-78) podczas manewru wyprzedzania nie zastosował się do znaku poziomego „P-3” (linia jednostronnie przekraczalna). Jednocześnie przekroczył dozwoloną prędkość jazdy o 53 km/h. Na obszarze, gdzie prędkość jazdy jest ograniczona do 50 km/h (teren zabudowany) poruszał się z prędkością 103 km/h.

Przedmiotowe wykroczenie zostało zauważone przez funkcjonariuszy Komendy Powiatowej Policji w J., którzy pełnili służbę radiowozem nieoznakowanym, wyposażonym w (...) nr fabryczny (...)z miernikiem prędkości I. nr fabryczny (...). S.. K. Ł. dokonał pomiaru prędkości pojazdu m-ki M. (...) przy użyciu w/w prędkościomierza I. z wynikiem 103 km/h.

Wobec stwierdzenia popełnienia dwóch wykroczeń w ruchu drogowym sierż. K. Ł. zatrzymał obwinionego do kontroli drogowej. W trakcie rozmowy z obwinionym poinformował go przyczynie zatrzymania, przedstawiając mu zarzut przekroczenia prędkości oraz niezastosowania się do znaku poziomego „P-3”. Dodatkowo okazało się, że G. G. nie posiadał wymaganego dokumentu w postaci prawa jazdy. Za wymienione trzy wykroczenia funkcjonariusz Policji nałożył na obwinionego mandat karny w łącznej kwocie 750 zł oraz 11 punktów karnych. G. G. skorzystał z prawa do odmowy przyjęcia mandatu.

Kierujący został pouczone, że zostanie sporządzony przeciwko niemu wniosek o ukaranie do Sądu Rejonowego w Jędrzejowie oraz wniosek do Starosty (...) o zatrzymanie prawa jazdy, którego nie posiadał w momencie kontroli

Dowód: zeznania świadka K. Ł. - k.8,51-52

notatka urzędowa z dnia 02.01.2018 - k.1

świadectwo legalizacji urządzenia (...)– k.2,55v

świadectwo legalizacji urządzenia I. – k.55

wniosek o zatrzymanie prawa jazdy – k.3

częściowo wyjaśnienia obwinionego - k.12,30-31

Dnia 12 lipca 2018 roku do Sądu Rejonowego w Jędrzejowie wpłynął wniosek o ukaranie G. G. za wykroczenia:

- z art. 92 § 1 kw w zw z art. 21 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia o znakach i sygnałach drogowych, polegające na tym, że w dniu 02 stycznia 2018 roku o godz. 14.54, w miejscowości J. droga K-78 pow. (...) woj. (...), wyprzedzał w miejscu niedozwolonym, nie stosując się do znaku poziomego P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”

- z art. 92a kw w zw z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym polegające na tym że w dniu 02 stycznia 2018 roku o godz. 14.54, w miejscowości J. droga K-78 pow. (...) woj. (...), kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...),

przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 53 km/h jadąc z prędkością 103/50 km/h nie stosując się do ograniczenia prędkości określonej ustawą,

- z art. 95 kw w zw z art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym polegające na tym że w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym, kierując w/w pojazdem podczas kontroli drogowej nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów w postaci prawa jazdy

Dowód: wniosek o ukaranie k. 14

Wyrokiem nakazowym z dnia 30 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy w Jędrzejowie uznał obwinionego G. G. za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów i wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 600 zł.

Od powyższego wyroku G. G. wniósł w ustawowym terminie sprzeciw, domagając się rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych.

Dowód: wyrok nakazowy k. 18-19

sprzeciw obwinionego od wyroku nakazowego k. 22-23

G. G. ma 35 lat. Prowadzi własną działalność gospodarczą, z czego osiąga dochód około 200 zł/msc. Jest kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie posiada majątku.

Obwiniony jest zdrowy: nie leczył się odwykowo, ani psychiatrycznie. Nie był uprzednio karany.

Dowód: dane o obwinionym k.11,30

Obwiniony G. G. przyznał się jedynie do tego, że podczas kierowania pojazdem w dniu 2 stycznia 2018r nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy. Odnośnie zarzutu niezastosowania się do znaku poziomego „P-3” wyjaśnił, że przekroczył linię ciągłą nieznacznie, ponieważ nie zdołał zakończyć manewru wyprzedzania ciężarówki, który to manewr rozpoczął w miejscu dozwolonym, a zakończył już na tej linii. W kwestii przekroczenia prędkości w terenie zabudowanym o 53 km/h obwiniony stwierdził, że jest pewien że nie jechał z taką prędkością. Po pierwsze: samochód, którym wtedy kierował został wyprodukowany w 2015r, ma pojemność zaledwie 1500 m3 i do prędkości 103 km/h rozpędza się dopiero po dłuższej jeździe. Podniósł, że miał problem z wyprzedzeniem ciężarówki, która poruszała się z prędkością około 70 km/h. Po drugie: jadąc przez miejscowość J. kontrolował co jakiś czas swoją prędkość i szybkościomierz wskazywał 78 km/h. Obwiniony przyznał, że na okazanym mu podczas kontroli 3-4 sekundowym nagraniu widniała prędkość 103 km/h, ale nie był w stanie zlokalizować miejsca pomiaru i nie ma pewności, czy pomiar został wykonany w terenie zabudowanym, czy też poza nim. Podał, że do kontroli został zatrzymany w odległości około 1200 metrów poza miejscem pomiaru – już poza terenem zabudowanym. Dodatkowo zarzucił, że policjant przeprowadzający kontrolę nie był zorientowany co do zasad obsługi miernika prędkości i nie udzielił mu odpowiedzi na zadane pytania dotyczące wykonanego pomiaru prędkości jego pojazdu. Dodatkowo okazane mu świadectwo legalizacji pochodziło z 2015r, podczas gdy powinno być legalizowane po każdej wymianie opon w pojedzie, w którym jest zamontowane (k.12,30-31,52).

W opozycji do wyjaśnień obwinionego pozostawały zeznania funkcjonariusza Policji sierż.K. Ł., który nie miał najmniejszych wątpliwości co do prawidłowości dokonanego pomiaru prędkości, jak i popełnienia przez obwinionego dwóch pozostałych wykroczeń.

Odnośnie przekroczenia prędkości K. Ł. wyjaśnił, że radiowóz, którym pełnił służbę w dniu 2 stycznia 2018 roku, był wyposażony w (...) i miernik prędkości I., natomiast pomiaru prędkości pojazdu obwinionego dokonał miernikiem I.. Wymienione urządzenie wykonuje pomiar punktowo (w kierunku mierzonego pojazdu jest wysyłana wiązka laserowa, która odbija się od niego, wraca do urządzenia i jest wyświetlany wynik). W takiej sytuacji nie ma potrzeby, by radiowóz przez określony odcinek drogi utrzymywał stały odstęp od mierzonego pojazdu. Taki wymóg odnosi się do urządzenia V., które w niniejszym przypadku nie było wykorzystane do pomiaru prędkości, a jedynie do nagrania

sytuacji drogowej związanej z przekroczeniem prędkości przez obwinionego i pomiarem tej prędkości, ale przy użyciu miernika I.. S.. K. Ł. stanowczo stwierdził, że okazał kierującemu świadectwa legalizacji obu urządzeń i z pewnością były one ważne, gdyż sprawdza to na bieżąco. Dodał, że (...) i I. mogą działać sprzężone (jako zestaw) lub niezależnie od siebie, a po ich rozłączeniu nie ma potrzeby ponownej ich legalizacji (k.7-8,51,52)

Konfrontując wersje zdarzenia przedstawione przez obwinionego oraz przez policjanta K. Ł. Sąd doszedł do wniosku, że bardziej wiarygodna jest ta druga.

Zeznania funkcjonariusza Policji były spójne, logiczne i przekonujące. Brak jest jakichkolwiek podstaw, by poddawać je w wątpliwość. Świadek wykazał się zarówno wiedzą teoretyczną, jak i praktyczną z zakresu obsługi różnych urządzeń stosowanych przez Policję do pomiaru prędkości. W czytelny sposób wyjaśnił zasady działania poszczególnych mierników, stwierdzając że instrukcja, na której opierał się obwiniony formułując zarzuty pod adresem pomiaru jego prędkości, dotyczy urządzenia (...) i nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Wskazać również należy, że K. Ł. nie miał żadnego interesu w składaniu nieprawdziwych zeznań, gdyż jako policjant jest dla obwinionego osobą obcą i nie jest zainteresowany wynikiem procesu, a to daje gwarancję obiektywizmu i rzetelności złożonych przez niego zeznań.

Poza tym zeznania K. Ł. znajdują potwierdzenie w dokumentach tj. notatka urzędowa (k. 1), czy świadectwo legalizacji urządzeń (...) i I. (k.2,55). Zauważyć należy, iż wymienione urządzenia były sprawne, czego dowodzą świadectwa ich legalizacji z dnia 31.08.2017r z datą ważności do dnia 31.08.2018r.

Sąd uwzględnił w/w dowody z nieosobowych źródeł dowodowych, ponieważ dowody te, jako obiektywne, a zarazem nie kwestionowane przez żadną ze stron uznane zostały za wiarygodne.

Z kolei wyjaśnienia obwinionego nie zyskały w pełni zaufania sądu, gdyż G. G. –wbrew oczywistym dowodom– przedstawiał zdarzenie w taki sposób, by uniknąć odpowiedzialności karnej. Nie przekonały sądu wywody obwinionego, ani co do prędkości z jaką się poruszał, ani co do braku profesjonalizmu policjanta w zakresie wykonanego pomiaru prędkości. Na prawdzie polegały natomiast wyjaśnienia obwinionego, że najechał na linię ciągłą oraz nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy. Odnośnie argumentacji, że manewr wyprzedzania rozpoczął w miejscu dozwolonym, a zakończył na linii ciągłej, przekraczając ją „nieznacznie” wskazać należy, że kierujący powinien znać możliwości swego pojazdu i należycie ocenić sytuację drogową – tak, by manewr wyprzedzania rozpocząć, jak i zakończyć w miejscu, gdzie przepisy na to zezwalają.

W ocenie sądu obwiniony miał wyraźne powody do tego, by nie przyznawać się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń w ruchu drogowym. Przyznanie się do winy wiązałoby się nie tylko z nałożeniem grzywny, ale również wymierzeniem aż 11 punktów karnych, co z całą pewnością nie jest sytuacją pożądaną.

Sąd zważył co następuje:

Oceniając materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd uznał, że obwiniony G. G. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw, z art. 92a kw oraz z art. 95 kw.

Po pierwsze: w dniu 2 stycznia 2018 roku o godz. 14.54 w miejscowości J. (trasa K-78) obwiniony wykonał manewr wyprzedzania w miejscu niedozwolonym, nie stosując się do znaku poziomego P-3 „linia jednostronnie przekraczalna”

Po drugie: w tym samym miejscu i czasie obwiniony zignorował ograniczenie prędkości i w miejscu, gdzie obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h, poruszał się z prędkością 103 km/h.

Po trzecie: w tym samym miejscu i czasie prowadząc pojazd nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów w postaci prawa jazdy.

Przedmiotem ochrony art. 92 § 1 kw, art. 92a kw i art. 97 kw (jak innych przepisów tego rozdziału) jest bezpieczeństwo i porządek ruchu na drogach publicznych. Przepisy te sankcjonują normy prawa o ruchu drogowym mające na celu ochronę bezpieczeństwa ruchu, jak i te, których zadaniem jest zapewnienie w nim porządku.

Wykroczenie z art. 92 § 1 kw popełnia kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 1997r. nr 98, poz. 602 ze zm.) uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze obowiązana jest stosować się do między innymi do znaków drogowych nawet wtedy gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób niż nakazany przez te znaki drogowo. Znaki drogowo wyrażają zaś -jak wynika z art. 7 ust 1 cytowanej wyżej ustawy- ostrzeżenia, zakazy, nakazy lub informację. Z kolei znaki i sygnały drogowo obowiązujące w ruchu drogowym, ich znaczenie i zakres obowiązywania określa rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw wewnętrznych i Administracji z dnia 31.07.2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz.U. nr 170 poz. 1393). W rozporządzeniu tym określono, że znak poziomy P-3 oznacza linię jednostronnie przekraczalną. Przepisy cyt. rozporządzenia wyrażają również zakaz przejeżdżania przez linię ciągłą i najeżdżania na nią.

Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 92a kw obejmuje każde naruszenie ograniczenia prędkości. Czyn może polegać na działaniu, gdy sprawca przekracza dozwoloną prędkość wynikającą z zasad ogólnych lub ustawionego znaku, albo na zaniechaniu, gdy kierowca, dostrzegając ograniczenie prędkości, nie zwalnia tempa jazdy.

Z kolei art 95 kw określa karę za naruszenie obowiązku posiadania przez kierującego dokumentów wymaganych dyspozycją art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Jednym z takich dokumentów jest prawo jazdy.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego istnieją w niniejszej sprawie wszelkie przesłanki aby przypisać obwinionemu winę. Obwiniony bowiem -jako kierujący pojazdem- zobligowany jest do przestrzegania przepisów ruchu drogowego, a co za tym idzie do podporządkowania się regułom ruchu drogowego. W rozpatrywanej sytuacji nie zachodziła żadna anormalna sytuacja, a ponieważ brak jest jakichkolwiek okoliczności wyłączających winę, istnieją wszelkie przesłanki aby winę tę obwinionemu przypisać.

Za przypisane obwinionemu wykroczenia z art. 92 p. 1 kw, art. 92a kw i z art. 95 kw Sąd na podstawie art. 92 a kw w zw z art. 9 § 2 kw i w zw z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 600 zł, uznając iż jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu.

Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art 33 kw: oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego obwinionemu zdaniem Sądu jest bardzo wysoki. Obwiniony zlekceważył podstawowe zasady ruchu drogowego, a przekroczenie prędkości było tak znaczne, że wymagało surowej represji karnej.

Przy ustalaniu wysokości grzywny Sąd -stosownie do art. 24 § 3 kw- kierował się dochodami sprawcy, jego warunkami rodzinnymi i majątkowymi. Sąd doszedł do wniosku, że w sytuacji obwinionego, który uzyskuje stały dochód i nie jest obciążony obowiązkiem utrzymania innych osób grzywna w wysokości 600 złotych będzie wystarczająca, aby osiągnąć względem niego cele kary. Wymierzona kara stanowić będzie dolegliwość adekwatną do wagi popełnionego przez obwinionego czynu, a jednocześnie wdroży go na przyszłość do przestrzegania porządku prawnego.

Konsekwencją uznania obwinionego za winnego było również nałożenie na niego obowiązku zapłaty kosztów postępowania w kwocie 160 złotych.

Na koszty te składają się zryczałtowane wydatki postępowania, które zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia wynoszą 100 złotych oraz opłata od wymierzonej kary grzywny w kwocie 60 złotych, zasądzona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca o opłatach w sprawach karnych(jedn. tekst. Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.)